

τῶν δόποίων τὰ ὕδατα παρασύροντα τὰ λοιπά ἐλαφρὰ συντρίμματα, κατέλιπον ἀνέπαφον μόνον τὸ πολίτιμον μέταλλον ὅπερ ἔφερον. Συνεχῶς ἔβλεπε διαβαίνουσαν ὑπέρ τὴν κεφαλήν του, ὡς νέφος ταχύ, τὴν σκιάν τινος πλοίου ὀλισθαίνοντος ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος. Ἡ λεπτὴ πρασίνη χλόη καὶ τὰ λευκάζοντα χαλίκια ἀναμεμιγμένα μετὰ ποικιλοχρώμων κοχυλίων, ἐσχημάτιζον ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς φάμμου, ἐφ' ἣς ἦσαν ἀτάκτως ἐγκατεσπαρμένα, μωσαϊκὸν ὅλως ἴδιόρρυθμον καὶ τερπνὸν τὴν θέαν.

‘Ο Βιλφρῖδος ἀφαιρεθεὶς ἐκ τῆς τόσον ποικίλου καὶ μεγαλοπρεποῦς θέας ταύτης σχεδὸν εἶχε λησμονήσει τὸ μαγικὸν κάτοπτρον, ὅτε τυχαίως συνήντησαν αὐτὸν τὰ βλέμματά του καὶ ἡθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀναπαραστατικὴν τῶν ἐγκοσμίων δύναμιν αὐτοῦ περὶ ἣς τῷ εἶχεν εἰπεῖ ἡ νύμφη. Ἐτοποθετήθη ὅθεν ἀπέναντί του καὶ προσήλωσεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς του, ὅλος προσοχὴ καὶ περιέργεια.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές.)

ΔΥΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φίλε κ. Ἰγγλέση,

Ἐκπληρῶν τὴν ἐμὴν ὑπόσχεσιν, ἀποστέλλω πρὸς Ὑμᾶς τὰ κατωτέρω δύο ποίηματα χάριν τοῦ ἀξιολόγου Ὑμῶν περιοδικοῦ συγγράμματος. Τὸ πρῶτον τούτων τῶν ποιημάτων, ἀνῆκον εἰς τὸν μέγαν τῆς Γερμανίας λυρικὸν καὶ δραματουργόν, τὸν Schiller, καὶ καταλεγόμενον ἐν τῇ τάξει τῶν τῆς πρώτης περιόδου ποιημάτων αὐτοῦ, ἐπιγράφεται « ἡ Εὐτυχία καὶ ἡ Σοφία » (das Glück und die Weisheit), τὸ δ' ἔτερον, ἐπιγραφόμενον « ἡ ἀπώλεια τοῦ παιδίου », ἐλήφθη ἐκ τῆς ἐμῆς ἀνεδότου συλλογῆς.

“Ολως ὑμέτερος

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ Η ΣΟΦΙΑ

Ἐρίσασα πρὸς φίλον τῆς ποτὲ ἡ Εὐτυχία,
πρὸς τὴν Σοφίαν προχωρεῖ
καὶ λέγει: « “Εσσο φίλη μου καὶ πλούτου ἀφθονία
εὐθὺς τοὺς κόλπους σου πληροῖ!

Ἐγὼ αὐτὸν ἐπροίκισα, ὡς μήτηρ, μὲν ὥραισαν
περιουσίαν καὶ πολλήν,
ἀλλ' ἵσε, οὗτος πάντοτε ζητεῖ νὰ λάβῃ νέαν
καὶ μ' ὀνομάζει φειδωλήν.

Ἐλθὲ λοιπὸν σύ, ἀδελφή, συνάψωμεν φίλαν,
μή κοπιάλης ἀλγεινῶς.

* Εχω ἀπείρους θησαυρούς καὶ πᾶσαν εύποριαν
θ' ἀπολαμβάνωμεν κοινῶς. »

Αλλ' ἡ Σοφία μειδίᾳ καὶ τὸν θερμὸν ἰδρῶτα
Ἐκ τοῦ προσώπου ἀφαιρεῖ:
Ο φίλος σου αὐτοκτονεῖ, δὸς εἰς αὐτὸν τὰ πρῶτα.
τί πρὸς ἐμὲ οἱ θησαυροί; »

Η ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Μικρὸν παιδίον ἔτρεφεν ἐντὸς μικροῦ κλωσίου
ἀκανθυλλίδα ζωράν
καὶ ἀπετέλει τὸ πτηνόν ἐκεῖνο τοῦ παιδίου
τὴν εὐτυχίαν καὶ χαράν.

Πρωτὶ καὶ βράδυ ἥρχετο τὴν φίλην του νὰ βλέπῃ,
φαιδρὸν τῇ ἔρριπτε τροφὰς
καὶ ἔξαλλον διήκουε τὰ εὔμελη τῆς ἔπη
καὶ τὰς ἐντέχνους τῆς στροφάς.

Καὶ κατ' αὐτὸν τὸν ὄπον του ἥκούνετο πολλάκις
μὲ τὸ πτηνόν νὰ διμῆτῃ:
« Πτηνόν μου, πόσον σ' ἀγαπῶ! », τῷ ἔλεγε συχνάκις,
« Μὲ ἀγαπᾶς καὶ σὺ πολὺ; »

‘Αλλ' ἔτυχε ποτὲ ὁ παῖς νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κῆπον
μὲ τὸ κλωσίον τὸ μικρόν,
“Ινα ἐμβάλῃ εἰς αὐτὸν ἀπὸ πηγῶν ἀρρύπων
ὕδωρ γλυκύ καὶ καθαρόν.

Αἴφνης ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ γέροντος πατρός του
μακρὰν φωνάζοντος αὐτὸν
καὶ καταλείπει παρευθὺς ἐκ τῆς μικρᾶς χειρὸς του
τὸ πῶμα ὕδατος μεστόν.

Καὶ τρέχει ὁ ταλαίπωρος πρὸς τὴν φωνὴν ἐκείνην,
χωρὶς, πρὶν φύγῃ, νὰ σκεφθῇ
τὴν θύραν τοῦ κλωσίου του νὰ κλείσῃ τὴν ξυλίνην
ἐπιμελῶς μή ἀνοιχθῇ.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἔρχεται καὶ πάλιν εἰς τοῦ κῆπου
τὸ ἔδαφος τὸ ποθεινόν,
ἀλλ' ἐκπληκτὸς παρατηρεῖ μετ' ἀλγούς περιλύπου,
φεῦ! τὸ κλωσίον του κενόν.

Εἰς δάκρυ ἀναλύεται καὶ εἰς κλαυθμούς καὶ θρήνους
καὶ ἔρχεται εἰς τοὺς γονεῖς
καὶ ἀφηγεῖται τὸ δεινόν τὸ μέγα εἰς ἐκείνους
μετὰ περιπαθοῦς φωνῆς.

« Σὺ πταίεις! », λέγει ὁ πατήρ εἰς τὸ πτωχὸν παιδίον,
« Πᾶς ἡδυνήθης νὰ δεχθῆς
τὸ μέγα τοῦτο ἀτοπόν — ν' ἀνοίξῃς τὸ κλωσίον
καὶ ἔπειτα νὰ μακρυνθῆς! »

« Ἐγὼ », ἀπήντησεν αὐτός, « ἡθέλησα νὰ σπεύσω,
ώς ἡκουσα νὰ μὲ καλῆς
καὶ δὲν ἐπίστευον ποτὲ — πῶς ἦτο νὰ πιστεύσω; —
νὰ φύγῃ ἡ ἀκανθυλλίδα.

Ἐγώ τοσάκις ἔρριψα καὶ εἰς αὐτὴν ὅλιγον
ἔκ τοῦ γλυκύσματος ἐμοῦ
καὶ ἀλλοτε τῇ ἔλουσα τὸ ζεῦγος τῶν πτερύγων
καὶ πάντοτε ἤμεθα δομοῦ ... »

Γέλως πολὺς διήνοιξε τὰ χείλη τῶν γονέων
καὶ εἶπεν ὁ πατήρ αὐτοῦ:
« Μή κλαίε, τέκνον· αὔριον πτηνὸν σοι φέρω νέον
ἀντὶ τοῦ πρόφητην πτερωτοῦ. »

‘Αλλ’ ἀς διδάξωσι καὶ σὲ καλῶς αἱ συμφοραὶ σου:
Μή ἔσσο, τέκνον μου, σφοδρὸν
καὶ τὴν εὐδαιμονίαν σου μὴ στήριζε ποτέ σου
Εἰς ἄλλων πίστιν ὡς μωρόν! »

12 Δεκεμβρίου 1882.

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΠΕΡΙ ΧΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΡΩΣΣΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ

Πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ ιβ’ αἰῶνος ὁ Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἐπεμψεν ἐκ Κιέβου πρεσβευτὰς ἐκ τῶν περιφανεστέρων προσώπων τῆς πομπώδους αὐλῆς του μετὰ δώρων βαρυτίμων πρὸς τὸν μέγαν ἡγεμόνα Βλαδίμηρον, καὶ μετὰ τοῦ μητροπολίτου Ἐφέσου, ὅστις ἔχρισεν αὐτὸν Καίσαρα ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος. Σώζεται λοιπὸν ἐν Μόσχᾳ θρόνος ὅστις, καθὰ λέγεται, εἶνε αὐτὸς ἐκεῖνος ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε καθεσθῆ ὁ Βλαδίμηρος ἐπὶ τῆς στέψεως αὐτοῦ· καὶ τὸ μὲν ξύλον τοῦ θρόνου τούτου εἶνε ἐκ καρυᾶς· τέσσαρες δὲ στήλαι ὑποβαστάζουσι τὸν οὐρανίσκον του, πέριξ τοῦ ὁποίου ἀναγινώσκονται τὰ ἐπόμενα, μεταπεφρασμένα πιστῶς. « α’ Εἶπεν ὁ Θεός· ἐξελεξάμην σε Καίσαρα, ἐλασόν σε ἀπὸ τῆς δεξιᾶς, καὶ ἐν τῇ ἀγαθωσύνῃ μου ἔδωκά σοι ἔξουσίαν πλήρη ἐπὶ τῶν ἐμῶν ἐν ὅλαις ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς σου, ἐν ὅσῳ βαδίζεις κατὰ τὰς ουμβουλάς μου καὶ πράττεις κατὰ τὸ ἐμὸν θέλημα. – β’ Καὶ δώσω σοι καρδίαν καθαρὰν καὶ δικαίαν καὶ ἔσει ὁ μέγιστος πάντων τῶν Καίσαρων τῶν πρὸ σου καὶ μετὰ σέ· βασιλεύσεις ἐπὶ γῆς ἐνωτιζόμενος τοὺς στεναγμοὺς καὶ παύων τὰ δάκρυα τῶν ἐν θλίψει. – γ’ Επιμελοῦ καὶ ἀγάπα αὐτούς, ὅπως πληθύνω τὰ ἔτη τῆς ζωῆς σου καὶ ἀποσοβήσω τοὺς πολεμίους σου. – δ’ Ή βασιλεία σου εἴη εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα· ἔσομαι σοι πατήρ, καὶ ἔσει μοι οὐίος· καὶ οἰκοθεν πληρώσω σε δόξης καὶ πλούτου, καὶ ὑποτάξω σοι τοὺς ἔθνικούς. Αδικοῦντα δὲ παιδεύσω σε καὶ ἀποστερήσω σε τῶν ἐμῶν χαρίτων. »

Εἰς τὰ κάτω τοῦ θρόνου τούτου ἀναγινώσκονται τὰ ἐπόμενα. « Τὰ αἴτια ἐξ ὧν ὑψώθη εἰς ἔνδοξον τίτλον Καίσαρος Μονομάχου ὁ μέγας ἡγεμὼν Βλαδίμηρος, τρισέγγονος τοῦ ἀξιομακαρίστου ἡγεμόνος ἡγίου Βλαδιμήρου, εἶνε ταῦτα. Βασιλεύων τῆς μεγάλης ἡγεμονίας τοῦ Κιέβου συνεκάλεσε τοὺς ἡγεμόνας καὶ βοϊάρους καὶ στρατηγοὺς αὐτοῦ εἰς συμβούλιον καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς. – « Καὶ τοι εἶμαι ὁ νεώτατος τῶν βασιλευσάντων τῆς μεγάλης

Ρωσίας καὶ ιδινάντων τὸ σκῆπτρον καὶ σημαιοφορησάντων, ἐπειδὴ ὁ μέγας ἡγεμὼν Ὅλεγος ἐξεστράτευσε κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἐφορολόγησεν αὐτὴν ἐπιστρέψας σῶς εἰς τὰ ἴδια, ὡς κληρονόμοι ἐλέω Θεοῦ τῶν ἡμετέρων προγόνων, εἵμεθα κεκλημένοι καὶ ἡμεῖς τὰ αὐτὰ ἐκείνων ἔργα νὰ μιμηθῶμεν. Ἐξ ὑμῶν λοιπὸν περιμένω σήμερον τὸ φῶς, πεποιθώς εἰς τὴν χριστιανικὴν ὑμῶν ἀνδρείαν, ὅπως τὸ ἄγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ ἡ θαυματουργὸς ἡγία Τριάς θριαμβεύσωσι διὰ τῆς ὑμετέρας καρτερίας καὶ ὑπὸ τὴν στρατηγίαν μου. » Τότε οἱ ἡγεμόνες καὶ μεγιστᾶνες ἀπεκρίθησαν εἰς τὸν Βλαδίμηρον: ‘Η καρδία τοῦ Καίσαρος ἀπόκειται ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ Κυρίου, καθὰ λέγει ἡ Γραφή, καὶ μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὑπείκομεν εἰς τὸ τοῦ ἡμετέρου ἡγεμόνος. Τότε ὁ Βλαδίμηρος συνήθροισε τοὺς στενοτάτους καὶ ἐπιτηδειοτάτους τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ, καὶ καταστήσας αὐτοὺς ἀρχηγοὺς πολυπληθοῦς στρατοῦ, διεβίβασεν αὐτοὺς εἰς Θράκην συστήσας νὰ αἰχμαλωτεύσωσι πολλοὺς καὶ νὰ ἐπιστρέψωσιν οἴκαδε πλήρεις δόξης καὶ πλούτου. Κατ’ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐβασίλευεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὁ Ἐλλην αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Μονομάχος ὅστις, πολεμῶν πρὸς τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Λατίνους, συνεκάλεσε τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοῦ εἰς συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισε νὰ στείλῃ πρεσβείαν συγκειμένην ἐκ τοῦ μητροπολίτου Ἐφέσου, τῶν δύο ἐπισκόπων Μιλήτου καὶ Μιτυλήνης, τῶν πρεσβυτέρων τῆς Ἀντιοχείας καὶ τῶν Ιεροσολύμων καὶ ἄλλων πολλῶν μεγιστάνων. ἔδωκε δὲ καὶ δῶρον σταυρὸν κατεσκευασμένον ἐκ τοῦ θαυματουργοῦ ξύλου τοῦ ἀληθινοῦ σταυροῦ, καὶ ἀφαιρέσας ἀπὸ τῆς κεφαλῆς του τὸ καισαρικὸν στέμμα, τὸ ἔθηκεν ἐπὶ χρυσοῦ δίσκου ἵνα οὕτω προσφέρωσιν αὐτὸν εἰς τὸν Βλαδίμηρον, ὡς καὶ ποτήριόν τι τὸ ὁποῖον μετεχειρίζετο εἰς τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρώμης προσέθηκε δὲ εἰς ταῦτα καὶ ἄλισιν καὶ περιδέραιον ιερὸν ἱππότου, ὡς καὶ τὸν ἴδιον του μανδύαν, καὶ σταυρὸν τινα ἀραβικὸν χρυσοῦν,